

Folyamisten

A háromszintes dél-londoni családi házat kizárólag magyarok lakták, egy-, két-, és háromágyas szobákban, tízen-tizenketten-tizennégyen, nehéz volt követni, mert néha szinte naponta jöttek-mentek a bérlők. Ságvári még Magyarországról, az interneten találta a szálláshelyet, ahol a kaució ellenében két hónap volt a minimálisan kötelező bentlakás.

Ahogy belépett az előkertből az éjnek évadján is fényben úszó bejárati folyosóra, már sejtette, hogy a nappaliban spontán multság zajlik. És mivel úgysem tudott volna észrevétlenül följutni a szobájába, megállt az ajtóban, hogy beköszönjön a danajozókhoz. Egy lány és három fiú tanyázott a dohányzóasztal körül, az egyikük Laci szobatársa. Gerinek hívták, és tulajdonképpen nem volt vele semmi baj.

– Laci, szevasz, merre jártál, gyere, ülj le, van sörünk, és van még gin is! – mondta harsányan a rövid fekete hajú kun legény, miután fölegyenesedett a széles ülőkékjű kanapén. – Bár a gin az Ervinéké – tette hozzá, miután a vele szemben ülő sápadt, vékony, magas fiúra kacsintott.

– A tonik már elfogyott – vihogta a kanapé innenső oldalán terpeszkedő Betti. A másik két srác a fotelekben ült szemközt.

Ságvári habozott.

– Gyere már, ne kéreisd magad, fogj egy poharat, ülj ide hozzánk! – folytatta Geri meglehetősen hangerővel.

– Ne ordíts! – szólt rá Ervin, Betti régi ismerőse és jelenlegi szobatársa. Állítólag nem volt közöttük semmi. Mindenesetre a ház fölhozzatalából a közmegegyezés szerint Betti számított a legjobb nőnek. Rövidre nyírt és répaszínűre festett haját túsíre zselézte, az előszeretettel mutogatott hasán pedig egy nonfiguratív tetoválás díszlett, amelynek ismeretlen hányada ismeretlen alakban folytatódott a csípőnadrágja alatt.

Laci a konyhaszekrényhez lépett, de egyetlen tiszta poharat sem talált. Elmosott egy hosszúkás vizespoharat. Odafért volna még a kanapéra, de inkább hozott magának egy széket az étkezőasztaltól. Geri és Ricsi közé ült le. Ricsi a ház egyetlen egyágyas szobájában lakott, munka vagy munkakeresés helyett nyelviskolába járt, és rettenetesen odavolt az egyik koreai osztálytársnőjéért.

– Képzeld, Mókuskát ki akarták rabolni a fekáék – tálalta Geri csillogó szemmel a nap szenzációját. – Mit iszol?

– Mikor? Hol? – kérdezett vissza élénken Ságvári.

– Ma délután, itt a főutcán a buszmegállóban – adta meg Ervin a választ.

– Mit iszol, szépfiú?

– Egy kis sört elfogadok.

Geri fogta a dobozos Tuborgot, és ami még benne volt, kiöntötte Lacinak. Aztán fölbontott egy másikat, és nemcsak az ő poharát töltötte tele, hanem a sajátját is. A többieket nem kérdezte meg, kérnek-e.

– Ki akarták tépni a kezéből a táskát, de ő nem adta – mondta Ricsi fölhúzott szemöldökkel.

– Kemény csaj – vigyorgott Geri, és belekortyolt a sörébe.

A Mókuskának hívott lány egy tejszínesen húsos szókeség volt, finomkodó és kényeskedő alkat, aki a ház lakói közül talán a legjobban beszélt angolul, és egy alapítványi irodában dolgozott a Westminster katedrális közelében.

– Két kis tizenéves suttyó volt.

– És aztán mi történt, elfutottak? – kérdezte Ságvári.

– El – felelte Betti. – Szegény Mókuska remegett, amikor hazaért. Éppen kajáltam. Nem győztem vigasztalni. El fog költözni erről a szar környékről, egyre csak azt hajtogatta.

– Egészségekre – mondta közben Laci, és beleivott a pincehideg Tuborgba.

– Egészségedre – kacsintott rá a szobatársa.

– A munkakereséssel hogy állsz? – kérdezte Ságváritól Ervin.

– Hát, sehogy.

– Az jó.

– Majd a jövő héten állok neki úgy istenigazából.

– Lesz itt munka, ne aggódj, szépfiú – villantotta rá Geri a hiányos, sárgás fogorát, miután jól meghúzta a sört, és fölállt a kanapéról.

Az udvar kisebb volt, mint a ház nappalija. Ricsi és Laci nem dohányoztak, de azért kimentek a többiekkel. A sárgás fényű utcalámpa jól bevilágította a szűk, L-alakú térséget, épp csak a hátsó fertály maradt félhomályban, ahol a szomszédból átnyúló nagy fenyőfa alatt egy lomtároló sötétlett, tele mindenféle szeméttel, slaggal, rossz biciklivel. Az utcai léckerítés mellett egy nyírfa állt, a konyhaablak alatt pedig fonnyadt kis orgonabokor. A gyepek rettenetes állapotban voltak.

Cigarettás jobbjaival Geri a görgős teraszajtót nyomkodta, amely kotyogva hintázott a sínjén.

– Komolyan mondom, az az egyetlen szerencsénk, hogy ebben az országban még normális tél sincsen – mormolta egyrészt a szakember, másrészt a nagyalföldi falusi srác öntudatával, miközben kifújta a füstöt. – Egyetlen heti rendes fagy kicsinálná az egész országot.

Főleg gipszkartonozott az építőipari kisvállalkozásnál, ahová a ház magyar főbérője szervezte be. Teljesítménybére volt, és viszonylag jól keresett, a korábbi magyarországi fizetéséhez képest elképzelhetlenül jól.

– Hogy dolgoztok holnap? – kérdezte Betti.

Zacskós dohányból sodrott cigarettát szívott. A körméről már majdnem teljesen lepattogzott a fekete lakk.

– Fél nyolctól – válaszolta Geri.

– Az igen – bölintott a lány, miután az órájára pillantott.

– Te offos vagy? – kérdezte tőle Ricsi.

– Naná – felelte, és nagyot slukkolt.

– Ritka ez így, hogy egyszerre jöjjen össze kettőnknek a szabad éjszaka – mondta Ervin mélán.

Betti egy belvárosi óriáshotelben takarított heti hatszor tizenkét órában, míg a szobatársa egy világvégi Ikea-áruház polcait töltötte föl áruval éjjelenként.

Miután visszamentek a házba, a lány feltétlenül inni akart még egy kis gint. Magában nem igazán szerette, ezért aztán kólával töltötte tele a félig öntött poharat. A közös hűtőszekrényben találta a fölbontott, kétliteres Pepsit, és miután a fiúk közül senki sem jelentkezett tulajdonosként, úgy gondolta, csak azért is kiszolgálja magát.

– Hozzál már nekem is egy sört! – rikkantott oda neki Geri a kanapéről.

Betti a konyhapult mellett állva belekortyolt a gines kólába. Nem is volt rossz. Őszintén szólva egészen jó volt.

– Füved nincsen véletlenül? – kérdezett vissza, miután odalépett a hűtőhöz, és elővett egy Tuborgot. Ezen kívül még két dobozzal maradt a bolti nejlonzacskóban, amiben be lettek hajítva a mocskos, lepedékes üvegpolcra.

– Akadhat éppen.

– Tekersz egyet?

– Miért ne? Ha utána kinyalhatlak – felelte Geri, és Ságvárira kacsintott.

A lány mintha meg se hallotta volna. Letette a dohányzóasztalra a sört, és viszszaült az előbbi helyére.

Ervin kitöltött magának egy ujjnyi gint.

– Kérsz? – kérdezte Ricsitől.

– Nem, kösz, megyek lassan aludni.

Geri föl pattintotta a halkán pissenő dobozt, kérdés nélkül öntött Ságvárinak, aztán magának is.

– Egészségekre! – emelte Laci koccintásra a poharát.

– Sörrel soha – mordult föl Betti.

– Ugyan már, rég letelt a százötven év! – mondta Geri. – Ráadásul, ha jól látom, te nem is sört iszol.

A fiúk koccintottak, Ervin is, a lány meg kifejezetten haragosnak látszott.

– Figyeljétek meg, mindjárt jön le zabálni a Ferke – próbált Ervin témát váltani egy korty gin után.

Ferke a tetőtéri szobában lakott harmadmagával, és az a pletyka keringett róla a házban, hogy ennivalóra szinte egyáltalán nem költ, viszont ő a hűtőszekrény legfőbb fosztogatója.

– Igaz, hogy a múltkor Mókuska rajtakapta? – kérdezte Ricsi.

– Igaz hát – mondta Geri. – Jött ki éjszaka pisilni a gyönyörűm, valami motózást hallott a konyhában, aztán amikor benézett, azt látta, hogy ez a disznó egy rúd kolbászt zabál, amiről másnap kiderült, hogy az enyém volt, otthon töltöttük, ilyen kolbászt itt ezermérföldes körben nem kapsz – fejezte be viccesen, ugyanakkor valami atavisztikus dühvel a tekintetében.

– Azt tudjátok, hogy Mókuskáék a lányszobában már egyszerre menstruálnak? – igyekezett Betti méltó módon visszatérni a társalgásba.

– Hogyhogy? – harapott rá a témára Ervin. Ricsi közben fölállt a fotelből.

– Mint a középiskolai koleszban, ha több lányt zársz össze egy szobába, előbb-utóbb egymáshoz igazodik a meneszük.

– Na, sziasztok, én megyek aludni – indult meg Ricsi az egy szál dróton lógó körtével megvilágított folyosó felé.

– Azért egyszerre hisztisek mindig mind a hárman – mondta Geri.

Elköszöntek Ricsitől, azután egy darabig mind a négyen hallgattak, míg ütemesen nyikorgott a koszos szőnyegpadlóval letakart falépcső.

– Tekerj egyet – tette Betti a jobbját Geri combjára, és inkább gyengéden, mint vagányan.

A fiú ivott, aztán a szobatársára nézett: – Laci, te benne vagy? Utána gruppen.

A lány nem vette el a kezét.

– Hasis – tette hozzá Geri. – Jófajta.

– Benne hát – felelte Ságvári.

– Akkor hozom.

A konyhapulznál nyiszált le egy darabot az alufóliában tárolt barna kis tömbből, megmelengette az öngyújtójával, majd szétmorzsolta. Összekeverte dohánnyal, besodorta a hosszú papírba, aztán visszament az asztalhoz az öngyújtójáért.

Ahogy kiléptek a teraszajtón, éppen akkor dübörgött végig a néma utcán egy autó; mélyen hörgött a tuningolt motorja, mélynyomóból lüktető hangos hip-hop basszusok kíséretével. Látni nem láttak belőle semmit, a fiúk mégis ösztönösen végigkövették tekintetükkel a magas léckerítésen, amíg csak be nem fordult a következő utcasarkon, majd megint csönd nem lett.

– Nigger barátaink – morogta Betti, föl se pillantva a dohányos zacskójából, amely fölött épp cigit gyártott.

Geri leégette a joint hegyesre tekert végét, aztán rágyújtott. Pöfékelt, majd Bettinek adta tovább, ő meg Ervinnek. A lány közben meggyújtotta a rendes cigarettáját is. Ervint tulajdonképpen senki nem hívta, amit láthatóan zokon is vett egy kisére.

– Jó régen nem szívtam – mondta Laci, ahogy hozzá került a spangli, és rögtön az első slukkot vissza kellett köhögnie. Kaparta a torkát rendesen. Geri elnézően mosolygott rá, amint a csintalan gyerekre szokás.

– Hol szerezted? – faggatózott Betti a második kör után.

– Az egyik munkatársamtól.

– Jó cucc.

– Az. Holland.

– A munkatársad hozta be? – kérdezte Ervin egy lomha pislantással kísérvé.

– Dehogyan hozta ő be, miért hozta volna ő be, hülye vagy? – szólt vissza ingerülten Geri.

Laci a szürkésfekete ég felé szálló, magasban hirtelen szertefoszló füstöt bámulta.

– Amúgy milyen koncerten voltál? – nézett rá Betti, miután a fiú végre kifújta azt az óvatos, rövid kis slukkot, amely az első kör ügyetlensége után még így is rettentően kaparta a torkát.

– Swans. Ismered?

– Itteniek?

Ságvári valamelyest már bódultan állapította meg, hogy minden butaságával együtt valóban egészen bájos és kívánatos ez a lányka. Följebb csúszott a hasán a pólója, és féltényérnyit látni engedett a ferde tetoválásból, amely így a félhomályban egészen úgy festett, mint egy fekete madárszárny.

– Amerikaiak.

Betti egyszerre bólintott és vont vállat, aztán átvette Geritől a rohamosan töpörődő jointot.

– Ha akarod, majd mutatok pár számot – mondta Laci, és ez a gesztusértékű kijelentés úgy hangzott önmaga számára, mintha valaki más tette volna, amitől aztán kissé feszélyezetten kezdte érezni magát. A másik két fiúra pillantott, de azok szemlátomást nem vettek észre semmit, a szobatársa elégedetten, zsebre tett kézzel billegett egyik lábáról a másikra, Ervin meg görnyedten, mereven bámult maga elé, mint egy öregember.

Geri zárta a kört, hedonista buzgósággal egészen a cigarettásdoboz kartonjából csavart szűrőig szívva a cigit.

Ahogy eldobta, kaparászást hallottak az udvar végéből. Odafordultak mind. Úgy tűnt, a sarokból, a lomtárolóból jön.

– Hát ez meg mi a szar?

– Valami állat lehet – motyogta Ervin dermedten.

Egyikük sem mozdult, még mindig az előbbi körben állva, oldalt hajtott fejfel hallgatóztak, akár egy némajátékban, miközben a zaj egyre szaporább és hangosabb lett. Végül Geri közelebb lépett a sötét fenyőhöz, és tapsolt egyet. Akkor abbagyta. De pár másodperc múlva a korábbi intenzitással kezdte újra.

– Egy zseblámpa kéne – mondta egészen halkán – meg egy bot.

– De mi a szar lehet ez? – tette föl Betti megint a kérdést.

– Patkány – szólalt meg Ervin.

– Róka – fordult hátra Geri.

– Fura, hogy nem fél tőlünk – jegyezte meg Ságvári suttogva.

Ebben a pillanatban megszakadt a kaparászás. Hullámozva zúgott Laci fülében a külváros éjszakai csöndje.

Miután visszatértek a házba, Ervin kijelentette, hogy aludni megy; megkérdezte Bettit, vele tart-e. A lány nemet intett. Inkább csinált magának még egy gines kólát a konyhapultnál. Ervin megivott egy nagy pohár csapvizet, aztán sértődötten elköszönt. Olyan halkán hagyta el a nappalit, akár egy macska.

Mire Ságvári visszajött a vécéről, a pohara már frissen habzó, hideg sörrel volt teletöltve. A szék helyett most már az egyik fotelbe telepedett. Bettin látszott, hogy holtfáradt, de makacsul tartani igyekszik magát. Nem dőlt hátra a kanapén, melanholikusan előregörnyedve kortyolgatta az italát. A kényelmesen terpeszkedő Geri arcán meg valamiféle különös és visszafogott, csaknem rezignált derű ütközött ki.

– Esküszöm, otthonról egyes egyedül a kutyák hiányoznak – mondta.

– Milyen kutyáid vannak? – nézett rá Ságvári.

– Két rottweiler, harmadiknak meg egy kis korcs.

Közben azt látták, hogy Betti egyre előrébb hajlik ültében. Geri fölállt, megfogta a vállát meg a derekát, és szépen elfektette a kanapén. Annyi lélekjelenléte volt még a lánynak, hogy összegubózzon, a lábait szorosán maga alá húzva.

– Kijössz velem egy utolsó cigire? – kérdezte Geri. – Aztán lassan nekem is alvás.
– Persze.

Vitték a sörüket is. Suttogva beszélgettek, immár bizalmas kettesben. Miután visszajöttek, tanakodtak, mi legyen Bettivel, fölcipeljék-e a szobájába. Végül arra jutottak, jobb lesz neki, ha hagyják békében aludni. Gerinek volt egy kopott hálósákja, azzal betakarta.

